

Nr 731

Av herr **Strandberg** och herr **Pettersson, Karl**, om en översyn av televerkets taxepolitik.

(Lika lydande med motion nr 842 i Andra kammaren)

Riksdagen har i flera år behandlat motionsyrkanden avseende telefon-taxorna i riket. Under senare år har uppmärksamheten särskilt riktats dels mot olika taxor inom en och samma kommun, dels mot de höga taxorna för långdistanssamtal. Otvetydigt är att nuvarande taxepprinciper medför dryg belastning för invånarna och företagen i norra Sverige. Och de senaste höjningarna av markeringsavgiften har särskilt belastat samma landsända, vilket rimmar illa med andra åtgärder som vidtagits i lokaliseringssyfte. En enskild eller ett företag i norra Sverige belastas med den höjda avgiften var åttonde sekund vid samtal till sydligare landsändar — ett femminuters samtal kostar då 4:18 kr. Sådana samtal är särskilt nödvändiga för upprätthållande av person-, leverantörs- och kundkontakter. Behovet ökar dessutom i takt med den ökade omflyttningen i landet samt företagets behov av utökade marknadsområden vid såväl upphandling som försäljning. Inom storstadsregionerna kan motsvarande samtal föras för en total markeringsavgift å 11 öre. Differensen är 4:07 kr. Utsträcket samtalet till 9 minuter, kostar det fortfarande 11 öre i storstadsregionerna men över 7:40 kr. i andra exemplet. Den senaste ettöreshöjningen av markeringsavgiften innebär i det sista exemplet en kostnadsökning om 1 öre respektive 67 öre.

Alla skäl talar för en översyn av nu gällande telefontaxor. En sådan översyn borde kunna resultera i successiva delreformer som tekniskt och ekonomiskt kan vara genomförbara.

Som önskvärd målsättning vill vi uppställa:

1. Snar omläggning av taxorna syftande till längre markeringsintervall än de nuvarande kortaste.
2. Genomförande av enhetstaxa inom ett och samma kommunblock.
3. Bättre anpassning av taxorna med avseende på samtal mellan närboende inom riktnummerområdenas gränser.
4. Prövning av frågan om enhetlig rikstaxa vid samtal utom eget riktnummerområde.

Televerkets nuvarande struktur i linjeföring och stationsbelägenhet har i samband med automatiseringen vuxit fram under förhållanden som

snabbt ändrats. Vi är medvetna om att man från verkets sida söker anpassa nya investeringar med hänsyn härtill. Samtidigt har tillkommit och tillkommer allt modernare elektronisk utrustning som gör denna anpassning lättare.

Skall den skisserade målsättningen kunna uppnås, måste många problem lösas. Det går självfallet inte att utan vidare fastställa nya taxor. Närmare ekonomiska analyser måste till, liksom analyser över vad nätets kapacitet medger. Vi vill här peka på en möjlighet som snarast bör utredas.

Slopandet av nuvarande kortaste markeringsintervallen (t. ex. 8, 10 och 12 sekunder) skulle innebära billigare taxor för långdistanstrafiken. Ett ekonomiskt bortfall uppkommer härvid, som endast till viss del torde täckas av utökad trafik. Kan detta bortfall kompenseras genom att nuvarande system med obegränsad samtalstid slopas? I så fall skulle samtal mellan abonnenter inom en och samma telefonstation tidsbegränsas till exempelvis 5 minuter, varefter ny markering verkställs. På samma sätt skulle nuvarande 9-minutersregel kunna sänkas till 5 minuter. Vad skulle sådana åtgärder resultera i ekonomiskt avseende och i fråga om kapacitetsutnyttjandet?

Slopande av de kortaste markeringsintervallen bör som ett första steg ske för trafiken till och från norra Sverige, allt i lokaliseringspolitiskt syfte.

De av oss aktualiserade frågeställningarna bör snarast utredas.

Av angivna skäl hemställs,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att televerkets taxesystem blir föremål för översyn och utredning syftande till:

1. lokaliseringspolitisk anpassning,
2. enhetstaxor inom storkommunerna,
3. bättre anpassning för närboende inom riktnummerområdenas gränser,
4. analys av möjligheterna till enhetstaxa vid trafik utom eget riktnummerområde.

Stockholm den 28 januari 1970

Bertil Strandberg (m)

Karl Pettersson (m)